

gubiti dober zaslužek, da je pripeljal upornega konja in takisto vzel Koncu vse veselje do konjske posesti.

Dohtar je besnel; pomagal je sicer Hvalétu, kolikor je mogel, in potem drl domov. Odpovedal je še tisti dan krčmarju vse, kar je imel pri njem, ter se preselil h konkurentu in hudemu nasprotniku županovemu, in sicer k tistemu odborniku, ki je jedini glasoval proti Končevemu imenovanju.

Vender tudi to je bilo nepremišljeno! Zameril se je odločujočim osebam v Kolibji vasi in ko je še po nesreči nekoč stari babi izdrl zdrav zob namesto bolnega, bilo je konec njegove prakse. Žalostno je gledal časih z okna, kadar je videl kakega mestnega zdravnika drdrati po cesti mimo; pónj pa ni prišel nihče.

Par let je še potrpel, a potem se preselil drugam, kjer se mu godí zopet dobro: kónj pa ne kupuje nič več.

L I S T E K.

Jakop Volčič †. Dne 9. novembra je umrl v Zarečji v Istri gospod *Jakop Volčič*, umirovljen kapelan, uzoren duhovnik in domoljub, značaj čist kakor zlato, mož po volji božji ter je bil v ponedeljek svečano pokopan. Pogreba se je udeležila ogromna množica hvaležnega mu národa, frančiškani in župnik Matejčič iz Pazina, župna upravitelja Gabrielič in Dekleva, odvetnik dr. Ante Dukić, tajnik Marijanović, buzetski dekan A. Kalac in drugi. Pokojni Jakop Volčič je bil porojen dne 14. julija l. 1815. pri sv. Andreji nad Škofjo Loko. Leta 1842. bil je dne 14. oktobra v mašnika posvečen in od te dóbe je neprenehoma duše pasel v tožni Istri, kjer je v vinógradu Gospodovem neumorno deloval dolgih 46 let in z mnogimi drugimi, večinoma že umrlimi duhovniki s Kranjskega gojil národno zavest in gladil pot sedanjemu preporodu. Njegova prva služba je bila v Gročani, kjer je ostal do l. 1844., potem je pastiroval v Pazinu, na Vepinci, v Zarečji, v Borštu pri Trstu in Kastvu. Leta 1871. je bil imenovan upraviteljem župnije v Cerovljah, potem je bil zopet kapelan v Zarečji in zopet upravitelj župnije v Cerovlji do 1886. leta, ko je na prošnje svoje bil umirovljen ter se je znova naselil v priljubljenem mu Zarečji pri Pazinu. Ves čas je živel v Istri ob več nego skromnih dohodkih, potrate in zabave ni poznal in najvišja stopinja, ki jo je dosegel, bilo je upraviteljstvo župnije, oziroma kapelanovanje. Slabo gmotno stanje pa mu ni uklonilo duhá, niti ga storilo apatičnega. Pridno, kakor čebelica, nabiral je národno blagó, s katerim je neprestano zalagal posebno »Novice« in »Slovenski Glasnik«, pozneje pa »Našo Slogo«. V teh časopisih so bile njegove istrske prislovice, zagonetke, pripovedke in pesmi dolgo časa stalna rubrika. Isto takó je priobčeval národno blagó v hrvaških listih in národne pesmi, ki jih je Volčič nabral, izdalo je uredništvo vrle »Naše Sloge«. Volčič je bil med Slovenci Istre najboljši poznavatelj in le njemu se imamo zahvaljevati, da se je otelo tóliko zanimivega in važnega blagá. Njegove zasluge pa so tem sijajneje, ker za vse svoje

delovanje ni imel niti nagrade, niti pravega priznanja, ker je deloval osamljen in zadnji čas skoro pozabljen.

Sploh národ naš, ali recimo bolje razumništvo naše ne uméje prav ocenjevati národnega blagá in uredniki, ki bi radi tiskali národne pripovedke, pesmi in pri-slovce, smo vedno v nekaki zadregi, kadar kakšno táko stvar denemo v list, ker vémo, da večini bralcev ne bode ugajala. Sicer se je tudi to zadnja leta obrnilo že na bolje, zlasti odkar je profesorja drja. Kreka izborna knjiga o tradicionalnem slovstvu slovanskem mnogim odprla oči. Ko je pred tridesetimi leti prof. Valjavec izdal svoje národne pripovedke, kdo se je zmenil pri nás zánje? Šele učenjaki so morali opozoriti omikane Slovence, kakšne neizmerne zaklade je ž njimi podal Valjavec národu svojemu. Takó upamo tudi, da bodo naši ljudje in Hrvatje védeli mnogostranske zasluge Volčičeve vedno bolje ocenjevati in da prihodnjost povrne blagemu pokojniku hvalo in čast, katere mu sedaj-njost ni dajala tóliko, kolikor je je zaslužil, kajti Volčič je bil resnično uzor neumorno delavnega in nesebičnega rodoljuba. Pri vseh skromnih svojih dohodkih je pa pokojnik prihranil še znatno vsotico, od katere je 3000 gld. volil dijaškemu konviktu v Trstu. Knjige svoje je ostavil cerkvi v Zarečji, da jih cerkvena uprava razdeli med národ ali da mu jih daje na pósodo. Blag mu bodi spomin!

Biblijografija slovenska. Pod tem naslovom hočemo odslej naznanjati vse nove knjige slovenske, ki se pošiljajo uredništvu našemu; o važnejših izmed njih bodemo o priliki obširneje poročali:

— Jos. Stritarja zbrani spisi, VI zvezek Ign. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg, Ljubljana 1888, m. 8. 442 str. Cena nevezanemu zvezku 3 gld., v platno vezanemu 3 gld. 60 kr., v polusnje vezanemu 3 gld. 95 kr. Po pošti vsakemu zvezku po 15 kr. več. Ta zvezek, kateremu je pridejana tudi pisateljeva podoba, je poslednji zvezek Stritarjevih zbranih spisov. Prinaša pa te spise: Triglavan iz Posavja, Deveta dežela, Vino, Želodec, Sol, Sreča, Ko bi človek vse videl in vedel, Hudi stric, Oče za sina, Popotna pisma, V Ljubljano, Nekaj posebnega, Znanstvena terminologija, Nova knjiga, Preširnu v spomin, Glasba, Župnik Wakefieldski, Slovenska imena, Šestomer slovenski, Zona, Spomini, Zgodnji Danici, Dunajska pisma, Srcé.

Ponosni in veseli gledamo na lepih šest zvezkov Stritarjevih zbranih spisov, ki leže pred nami na mizi. Prvi pesnik in pisatelj slovenski sedanje dóbe polaga v njih sad svojega tridesetletnega pesniškega stvarjenja domovini na oltar in g. založnik je temu lepemu dárú oskrbel krasno torilo. Res, v vsakem oziru velekrasna knjiga!

— Dr. Valentina Zarnika zbrani spisi I. zvezek: Pripovedni spisi. Uredil *Ivan Železnikar*. Založila in na svetlo dala »Narodna Tiskarna« v Ljubljani. 1888, 8, 154 str. Cena lepó vezani knjigi 1 gld. Vsebina: Životopis dr Valentina Zarnika. — Ura bije, človeka pa ni! — Maščevanje usode. — Iz državnega zbora. — Pisma slovenskega turista. — Zarnikovi spisi, ki so pred petindvajsetimi leti vzbujali splošno zanimanje, da so se ljudje kar trgali za časopise, kjer so bili natisnjeni, izgubili so zdaj v izpremenjenih političnih razmerah veliko svoje aktualne vrednosti. Zatorej jih ni smeti meriti s kritičnim merilom sedanjega časa, ampak ocenjevati se morajo z zgodovinskega stališča, pri čemer je še uvaževati, da je bila Zarniku lepa oblika vedno le postranska stvar. Kdor bere knjigo takó, kakor smo omenili, bral jo bode rad in vesel. Pridejani životopis je sicer kratek, toda v markantnih potezah in prav vestno nam stavi pred oči karakteristično podobo pokojnikovo. Platnice — delo knjigoveza Bonača — imajo spredaj vtisneno podobo Zarnikovo in podpis njegov ter so res lepé.

— *Zl a t i o r e h i* slovenske mladini v spomin. Spisal *I v a n T o m š i č*. Drugi popravljeni natisek s podobami. Natisnil in založil J. R. Milic 1888, m. 8, 126 str. Cena